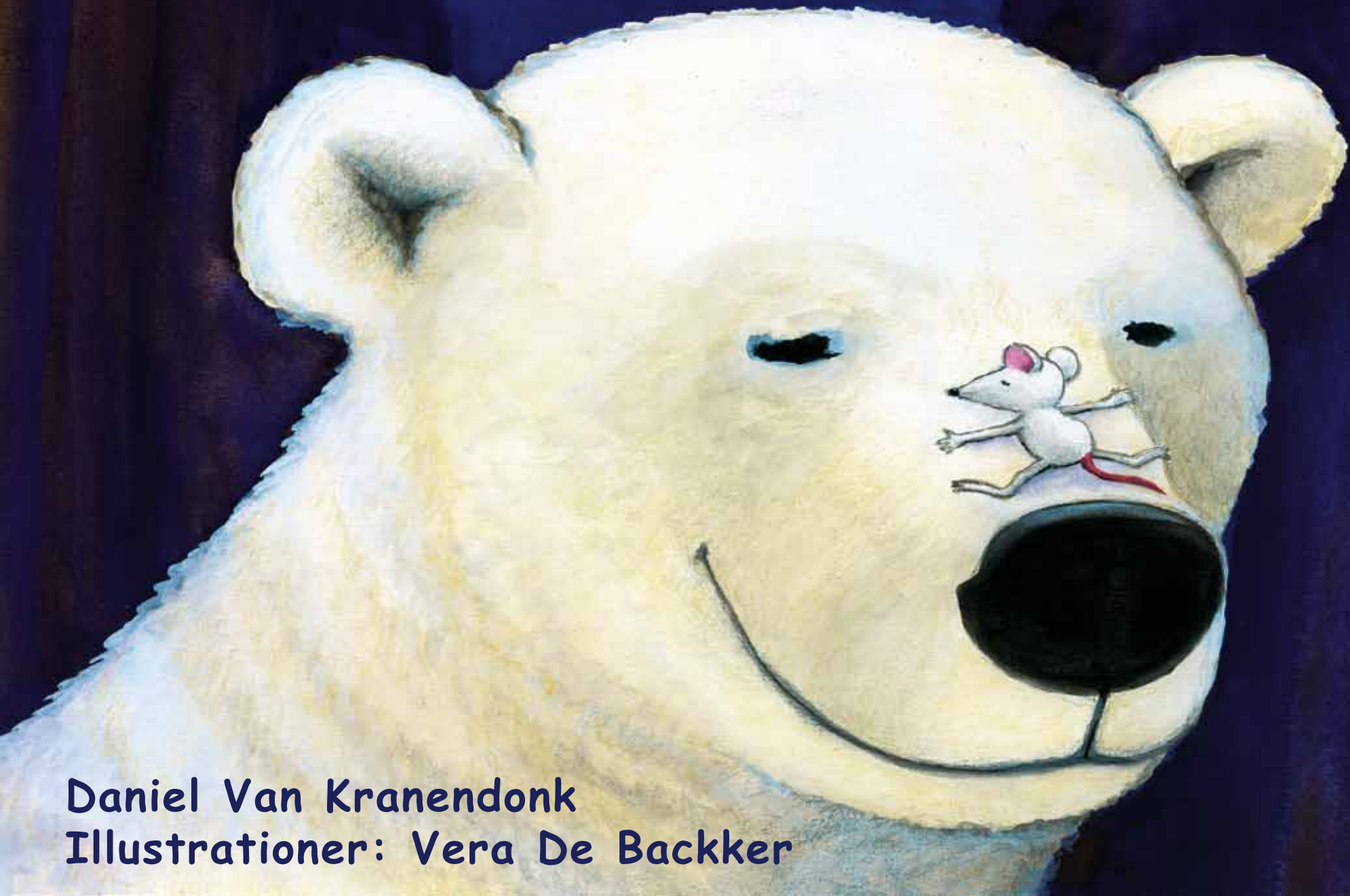


DEN SANDE HISTORIE OM
CANADAS MYSTISKE GROTTE



Daniel Van Kranendonk
Illustrationer: Vera De Backker

Har du nogensinde hørt om den mærkelige canadiske grotte?

Har du ikke?

Det var underligt. Den er ellers verdensberømt for sine sære lyde.

Folk fortæller den ene historie efter den anden om hvad der frembringer lydene. Men du skal ikke tro på dem. Jeg kommer fra Canada, og jeg kender sandheden om de sære lyde.

Vil du høre historien?



Det begyndte alt sammen med en lille hvid mus der hed Horance. Horance var en bymus. Men Horance var blevet træt af støjen, stanken, de hurtige biler, forureningen og særligt de mange katte som boede i den store by. Byen var ikke længere det rolige og fredelige sted den engang havde været.

Horance ville ganske enkelt væk fra det hele. Han havde hørt at der ikke fandtes noget smukkere og mere fredeligt sted, end den sneklædte vildmark i det fjerneste nordlige Canada. Hans venner fortalte ham at hvis han virkelig, virkelig, VIRKELIG, ville væk fra det hele, så var det lige det rigtige sted for ham.

Men da Horance stod der, fik han på fornemmelsen at han måske var gået for langt.

Den der sneklædte vildmark var virkelig langt fra alt ... og alle ... Det var et mærkeligt sted hvor det hele var meget anderledes.

Han begyndte at føle sig temmelig ensom.



Men så en dag, da Horance traskede gennem sneen og længtes efter at blive jagtet gennem storbyens gader af de sultne katte, opdagede han en grotte.

Han kiggede forsigtigt ind af vinduet, og der så han Frank, en kæmpe stor isbjørn med den smukkeste, tykkeste, hvide, varme pels Horance nogen sinde havde set.

"Hm... nøj," tænkte Horance, "det må være den allerbedste ven en lille mus som jeg kan få... han må være som et tykt, blødt og varmt tæppe!"

"Tænk at putte sig ind i Franks pels!" Det ville da være den rareste måde at tilbringe de lange kolde vinternætter på i Canadas sneklædte landskab.

Men Horance var bekymret for hvad isbjørne mon spiste ... måske var det mus? Og Horance var også bange for at komme tæt på så stort et dyr han ikke vidste noget som helst om! Så han vendte hjem igen, alene, til sit lille hul i sneen.



FRANK
1

En meget kold og meget tidlig morgen pakkede Horance sine ting og fattede mod. Han ringede på klokken ved Franks grotte. Den store isbjørn lå i hi og sov derfor tungt. Horance ringede på igen, og igen, og igen, og... SÅ vågnede Frank og åbnede døren.

"God morgen!" sagde Horance, "jeg ved godt det er temmelig tidligt. Jeg har bare sådan brug for en kop varm te... meget varm faktisk... med honning, tak... frisk kløverhonning... to skeer tak."

Frank, der ikke var helt vågen, mumlede bare: "Selvfølgelig... med frisk kløverhonning," og gik søvnigt ind og satte kedlen over.

De drak deres te i stilhed. Frank var stadig temmelig søvnig, og Horance var stadig en anelse nervøs for hvad sådan en stor fyr mon spiste.

Til sidst brød Frank stilheden: "Det var pænt af dig at komme forbi. Nu bliver jeg altså nødt til at gå i hi igen," og så faldt han i søvn med det samme.



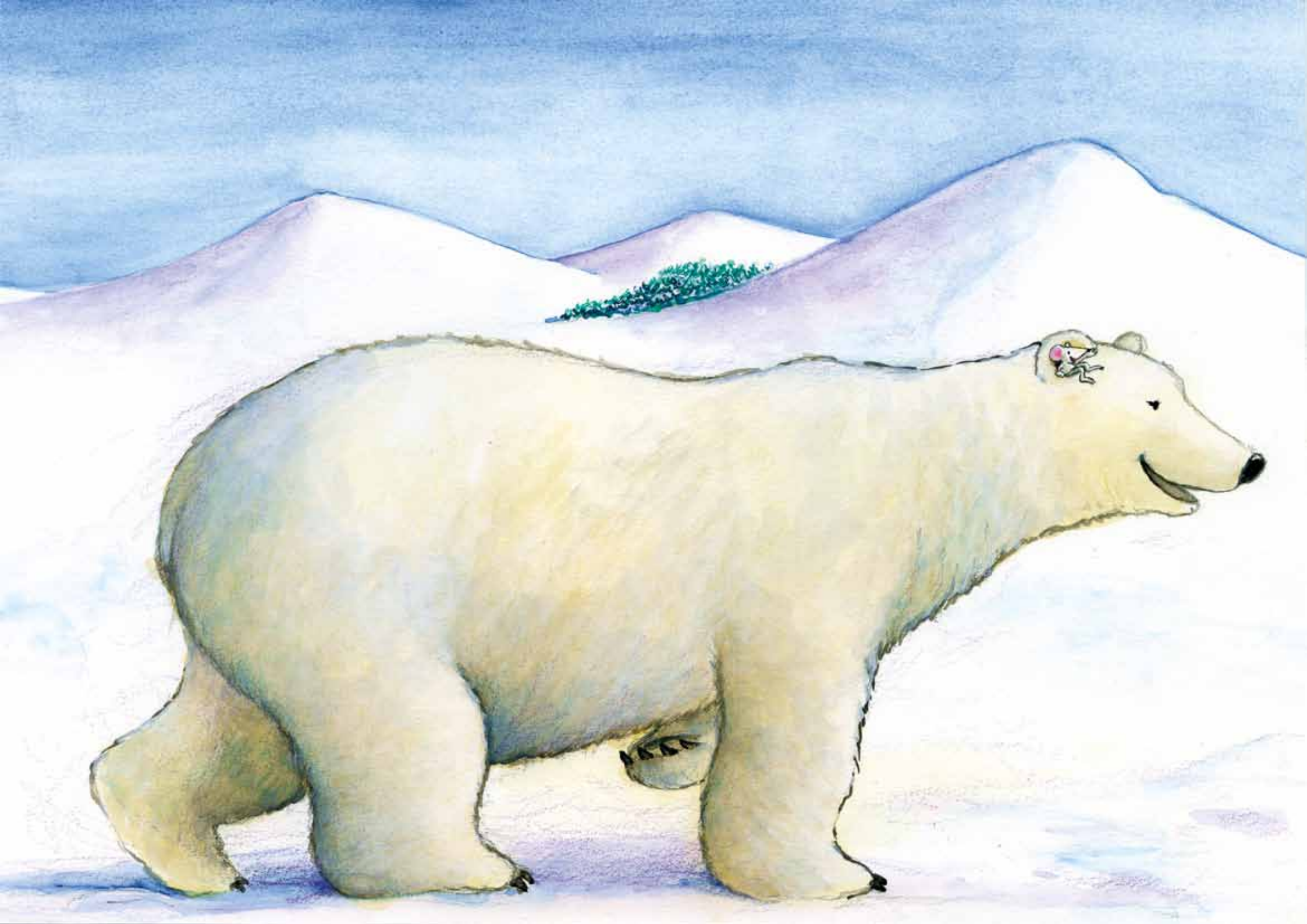
Horance tænkte at han lige så godt kunne blive. Han var jo ikke, sådan direkte, blevet bedt om at gå. Sådan gik det til at Frank fik en grottekammerat - helt uden at vide det.

Da Frank endelig vågnede fra vinterdvalen, følte Horance sig hjemme i grotten. Han var ikke det mindste bekymret ved at omgås den store bjørn.

Horance lærte snart at Frank var en stor og stilfærdig fyr som elskede at lytte til historier og vittigheder. Han selv var en lille og larmende fyr som elskede at fortælle historier og vittigheder - og han kunne mange!

De to nye grottekammerater kunne lære meget af hinanden, på trods af at de først syntes at være ret langt fra hinanden.

Frank og Horance havde det godt sammen, og allerede i løbet af nogle dage var de blevet bedste venner.



Næsten hver dag måtte Frank ud og jage. Han var jo ganske stor og måtte derfor spise en masse. For at gøre jagtturene mere fornøjelige, tog han Horance med.

Horance fik en ridetur; han sad trygt og varmt i Franks øre hvor han kunne sidde og fortælle nogle af sine mange historier.

En af Franks yndlingshistorier var den om en flot, sort bjørn og en smuk, perlehvid isbjørn. De forelskede sig, blev gift og fik en masse unger... og sådan kom den brune bjørn til verden.



Der var dog et problem. Horances historier var så morsomme at Frank kom til at le så højt, at alle dyr blev advaret og dermed var pist væk, når de to venner kom i nærheden.

"Gad vide hvor alle dyrene er," tænkte Frank, "der plejer at være masser af dem... det er som om at alle er taget på ferie..."

Så Frank blev nødt til at nøjes med bær og nødder.... MANGE bær og nødder!

"Hm, den står nok på blåbær igen," knurrede Frank.



En af Franks og Horances yndlingsbeskæftigelser var at finde den længste, stejleste og mest sneklædte skråning som de kunne rutsche nedad.

Frank lå på ryggen med alle fire poter i vejret, og Horance begravede sig dybt i Franks højre øre. Han måtte hage sig fast med alle sine kræfter når de susede ned ad bakken.

"Hurtigere.... hurtigere," peb Horance fornøjet, "men pas på træerne!"

Efter et par bakker ville de være så udmattede af al den spænding, at de sammen ville gå hjem i stilhed.



Men en dag, halvvejs nede ad en bakke, faldt Horance ud.

"Hjælp!" peb Horance, men Frank hørte ham ikke.



Uglen Benjamin så Horance falde ud af den store isbjørns øre, men Frank opdagede det ikke.

Da det var Benjamins natur at spise mus, styrtdykkede han og satte kløerne i Horance.

"Goddag middagsmad," sagde Benjamin høfligt, "jeg håber at du smager godt med svampesovs."



Oppe i reden sagde Benjamin til Horance: "Hvis du ikke har noget imod at vente tror jeg, at jeg vil gemme dig til i morgen. Bare lad som om du er hjemme."

Benjamin lagde sig straks til at sove så han kunne oparbejde en god appetit.

Da uglen sov, kiggede Horance ud fra reden. Han indså at det var umuligt at flygte.

"Åh nej," tænkte Horance, "hvor er Frank? Mon han leder efter mig? Han kan være hvor som helst!" Og så tilbragte Horance en rædselsfuld, søvnløs nat fuld af bekymring.



Da Frank kom hjem, lagde han hovedet mod jorden så Horance kunne springe ned. Men der kom kun en snebold trillende ud.

Først troede Frank at det var hans ven, men da sneen begyndte at smelte indså han hvad der var sket.

"Åh nej," tænkte Frank, "hvor er Horance? Han kan være hvor som helst!"
Og så tilbragte Frank en rædselsfuld, søvnløs nat fuld af bekymring.

Den næste dag besluttede Frank at gå ud og prøve at finde sin forsvundne ven.



Næste aften foreslog Benjamin at de skulle dele en flaske vin. Så kunne de nyde den imens de dækkede hans middagsbord.

"Her," sagde Benjamin, "salt og peber, tallerken, kniv og gaffel og to glas vin ... et til dig og et til mig ... det skulle være det."

Horance lod sig smitte af den gode stemning, og prøvede at lade være med at tænke så meget på hvad Benjamin skulle have til aftensmad.

Faktisk begyndte Horance at huske alle de fjollede uglehistorier han kunne.



"Jo, ser du," sagde Horance og fortsatte: "Der var en gang en ugle med KÆMPE store øjne! Problemet var bare at han ikke kunne se ret godt. Faktisk så han så dårligt at han blev nødt til at flyve rundt med meget store og tykke briller, for ikke at støde ind i træerne.

Men hver gang uglen fløj rundt og kiggede ned efter "middagsmus", tabte han sine briller og så kunne han slet ikke se musene.

Efter mange ugers frustration udtænkte han en snedig plan: Når uglen fik øje på en mus, kunne han simpelthen lade brillenerne dumpe ned på byttet. Brillebomben ville slå musen bevidstløs. På den måde havde uglen tid nok til at famle sig frem og fange musen inden den vågnede.

Men en dag gik det galt. Brillerne landede på en sten med et ordentlig "KRASJ!" Glasskår over det hele.

Fra den dag blev han nødt til at spise hos sine venner og leve med at se en temmelig sløret verden."



“Ha ha ha!!!” lo Benjamin, som havde en ret simpel form for humor, “det er en af de sjoveste historier, jeg nogen sinde har hørt.”

Som aftenen skred frem, blev historierne mere og mere fjollede. Benjamin og Horance lo højere og højere. Snart havde Benjamin glemt alt om at spise Horance, og nippede i stedet til nogle gamle kiks han fandt inderst i skabet, og de havde en vild og fjollet aften sammen.

Jo mere Benjamin lærte Horance at kende, jo mere forstod han at det var en meget bedre ide at have musen som ven, end at bruge ham som middagsmad.

Benjamin kunne lære meget af Horance der havde rejst hele den lange vej til det sneklædte kolde nord.



Samme aften travede en træet og skuffet isbjørn hjem. Han havde ledt hele dagen efter sin bedste ven - uden held. Han stoppede ved et træ hvorfra der kom nogle besynderlige lyde.

Frank var sikker på at han aldrig før havde hørt et træ grine på så mærkelig en måde. Efter et stykke tid indså han at han faktisk aldrig havde hørt et træ grine ... faktisk syntes han at kunne genkende et af latterbrølene.

"HORANCE!" råbte han. "ER DET DIG?"

En lille hvid snude kom til syne i et hul i træets top. "Frank," råbte den lille hvide snude, "er det dig!??!"

Lykkeligere venner kunne ikke findes i hele den store verden.



"Hvordan skal jeg nogensinde komme ned til dig?" spurgte Horance.

"Åh, du skal bare springe og lande på mig. Jeg har den tykkeste og blødeste pels der findes ... det klarer du fint," svarede Frank.

Så Horance sprang, og kunne næsten ikke mærke det da han landede på Franks næse.

Efter at de havde givet hinanden et stort goddag-igen-knus, fortalte de hinanden om den forfærdelige søvnløse nat og hvor meget de havde savnet hinanden.



Halvvejs hjemme mærkede Frank noget temmelig mærkeligt lande på sit hoved.

Da han kiggede op, var det en stor ugle som så strengt på Frank og sagde: "Jeg er kommet for at redde min ven Horance."

"DIN ven!?" udbrød Frank, "jeg har lige reddet ham fra dig!"

Efter et mindre skænderi, indså de at det var håbløst at slås om hvem der var bedste venner med hvem. De kunne jo bare være bedstevenner alle tre. Og den bedste måde at gøre det på var at bo sammen i Franks grotte.



De kunne ikke have fundet en bedre løsning.

Benjamin spiste diskret for sig selv med ryggen drejet imod de andre. Det blev også meget nemmere for Frank at fange noget godt at spise de gange Horance blev hjemme med Benjamin.

Horance og Benjamin holdt hinanden med selskab, medens Frank var gået i hi og fik sin lange vintersøvn.

Sådan lykkedes det altså de tre venner at skabe et skægt og spændende hjem sammen.



Når de rutschede ned af bakkerne, sad Benjamin på Franks bagerste højre pote og passede på at Horance ikke skulle falde af igen.



De lange, mørke vinteraftener tilbragte de med at fortælle hinanden historier. Selv Frank, der var et stille gemyt, lærte at fortælle.

Horance lo med sin pibende, høje stemme, Benjamin med en blød, ligesom uhu-uhu stemme og Frank lo med sin store, dybe og knurrende stemme.

De tre latterbrøl blandet sammen skaber den mest besynderlige lyd når de strømmer ud af den dybe grotte. Det er ikke underligt at der bliver fortalt mange historier om så skør en lyd.

Men nu kender du den sande historie bag Canadas mystiske grotte.

Historie :

Daniel Van Kranendonk
Denmark
+45 - 21 24 88 98
DanVanKran@hotmail.com

Illustrationer :

Vera De Backker
Holland

Tak til :

Anna og Rosa
for redigering

Trykt hos LaserTryk.dk
2019



541-826

Svanemærket tryksag
LaserTryk.dk



Har du nogensinde hørt om den mærkelige canadiske grotte?

Har du ikke?

Det var underligt. Den er ellers verdensberømt for sine sære lyde. Folk fortæller den ene historie efter den anden om hvad der frembringer lydene. Men du skal ikke tro på dem. Jeg kommer fra Canada, og jeg kender sandheden om de sære lyde.

Vil du høre historien?